

פרק 1

“תתקשרי לאליהו! מהר!” קולה של חנה גבוה ומבוהל.

“מתקשרת ל-אליהו”. ניה, העוזרת הווירטואלית, מגיבה מייד, קולה המתכתי קר.

חנה מתנשפת. מבטה המבוהל נע ברחבי המטבח בתזזיתיות. שיענה כבר! שיענה!

“אליהו אינו מגיב. האם להשאיר הודעה?”

“תדאגי שיענה! מייד! מייד! מייד!” הדמעות צפות ועולות מעצמן.

“השארתי לו הודעה דחופה”, ניה מיידעת אותה באפס רגש. “האם תרצי שאזעיק עזרה?”

“אל תזעיקי כלום! כלום! אני רוצה את אליהו. עכשיו!”

“בסדר, חנה. אני לא מזעיקה עזרה.”

“אפשר להתפוצץ מהעוזרת הווירטואלית הזאת!” חנה מתעצבנת. מסתובבת סחור סחור במטבח הריק והנוצץ. ממתינה לשיחת טלפון מבעלה.

הטלפון שלה מצלצל. היא עונה מייד. "כמה זמן לוקח לך לענות? כמה?" היא מתפרצת.

"חנה, מה קרה?" אליהו מבוהל. כל כך לא מתאים לאשתו להגיב בצורה כזאת, ועוד להתקשר אליו בבהילות באמצע הסדר.

"זה ארי!" חנה היסטרית. "ארי פשוט נעלם! כל החדר שלו דם! אליהו, תבוא מהר!"

"מה???"

–

היא אוהבת את שגרת הבוקר שלה. התחלה קבועה ומרגיעה ליום עמוס פעילות. חנה מתעוררת בשעה 7:30 כשהתריס החשמלי מתרומם, מכניס אור טבעי ומרענן לחדר. מתארגנת בנחת ויוצאת מהחדר, חולפת על פני חדרו של ארי.

הדלת שלו עדיין סגורה הבוקר. כבר מאוחר. "בוקר טוב, ארי". חנה דופקת קלות על דלת החדר של המוז'ניק שלה. "התעוררת?"

אין תגובה מהחדר. המתבגר שלה לוקח הבוקר את הזמן.

היא צועדת אל המטבח בפסיעות קלילות של בוקר. מתיישבת לצד האי הגדול. מכינה את הקפה שלה בכוס החרס שמלווה אותה מאז יום הנישואין הראשון שלה. הכוס משתקפת במשטח החלק והנוצץ. הקפה לוהט, בדיוק כמו שהיא אוהבת.

היא מברכת בשקט, לוקחת לגימה ארוכה. מרגישה איך הארומה ממלאת אותה.

אין על הקפה של הבוקר.

היא לוחצת בעדינות על משטח הגרניט, המסך מתעורר לחיים.

“בוקר טוב, חנה”. קולה של העוזרת הווירטואלית בוקע מתוך הרמקולים הפזורים בתקרת החדר. “תרצי לקבל את החדשות?”

“כן, תעבירי לי”. חנה לוקחת עוד לגימה ארוכה. היא לא אוהבת להתעדכן און ליין בכל החדשות. המחשבות שלה מתבלבלות כשתוך כדי פעילות נכנסות ידיעות ללא שליטה. היא אוהבת להתעדכן בקביעות מדי בוקר בכותרות המרכזיות. בשבילה זה מספיק.

“ארי, שומע?” היא זורקת לחלל, בכיוון הכללי של הדלת הסגורה. “חברת רדפאלס הנחיתה אתמול במאדים חללית תירות עם עשרים איש”.

רק ההד שלה עונה.

זה מתחיל להיות מוזר.

כל בוקר הם יושבים יחד על כוס קפה, מפטפטים כמה דקות לפני שהוא יוצא לשיבה. זמן איכות של אמא ובן. ארי לא מפספס את זה. מה קרה לו?

היא מסיימת את הקפה, מניחה בכיור. הכוס נשטפת מאחורי גבה המתרחק. עם הגדולים שלה היא לא הצליחה לשבת ככה בנחת, תמיד היו בבית קטנטנים שדרשו את כל תשומת הלב. בשנים האחרונות היא חיתנה את כולם. בזה אחר זה הם עזבו את הבית, מרחיבים עוד ועוד את זמן האיכות שלה עם בן השבע עשרה שלה.

היא נכנסת לחדר הכביסה, פותחת מגירות בנגיעה קלה.

“צריך כביסה של חולצות לבנות”, היא מודיעה למכשיר הדומם.

“בסדר, חנה. האם צריך גם גיהוץ?”

“כן. כביסה של חולצות לבנות עם טיפול בצווארונים, גיהוץ וקיפול”.

“בסדר. החולצות יהיו מוכנות בעוד ארבע שעות”.

“יופי. תפעיל”.

היא יוצאת מחדר הכביסה. הבית דומם. ארי עדיין לא הופיע במטבח בחיוכו הישנוני. כוס הקפה שהכינה בעבורו כבר התקררה לגמרי.

מה קורה לו היום? אולי הוא לא מרגיש טוב?

“ארי? הכול בסדר?” היא דופקת על דלת חדרו ואז פותחת. “ארי???” היא צורחת בבעתה, נחרדת כולה מול החלל הנעים והמוכר שהפך את פניו.

הכול הפוך בחדר. הארונות פתוחים. דברים מושלכים על הרצפה באי סדר. השמיכה שלו זרוקה בצד אחד של החדר. הכרית מונחת על השידה.

היא נכנסת בצעדים איטיים, הדופק הולם בה.

דם. יש פה דם!!! טפטופי דם לאורך הרצפה. שלולית גדולה ליד השידה. הכרית שלו מונחת בצורה מוזרה מעל גיבוב של חולצות. היא מרימה אותה, ומשליכה בבהלה. הכרית מוכתמת כולה בדם.

מה קורה פה???

היא מתיישבת באיטיות על המיטה המיותמת של ארי, ידיה רועדות. ראשה נאטם.

בוהה בדם. בבלגן. בחדר הריק.

ואז קולטת.

ארי לא פה!

ארי לא פה!!!

היא מזנקת ממקומה, רצה באמוק חזרה למטבח.

“ארי? ארי! איפה אתה?” היא זועקת אל הקירות הריקים. “ארי, תענה לי! איפה אתה?”

השקט עונה לה.

היא מחפשת בחדר האמבטיה, במרפסת. עוברת חדר חדר.

ארי לא נמצא בשום מקום.

ההיסטריה אוחזת בה, תופסת את כל ישותה.

משהו נוראי קרה לילד שלה!

–

“מה קרה לארי?” אליהו נכנס הביתה בסערה.

“לא יודעת!!!” חנה מתפרצת מתוך חדר האורחים. היא כבר על סף

התמוטטות. סוף סוף הגעת!

“הוא לא בחדר שלו?” הוא משליך את הכובע והחליפה על הספה

בסלון. היא שונאת שהוא עושה את זה. היום לא אכפת לה מכלום.

“לא!”

“ביררת בישיבה?” הוא יורה את השאלה הבאה.

“לא”. חנה מתנשפת. סוף סוף מישהו עושה לה סדר בראש.

“אז למה את מחכה?” הוא יוצר קשר במהירות עם הישיבה. התשובה

מפתיעה גם אותו. “לא. הוא לא הגיע היום. לאן הוא עוד יכל ללכת?”

אליהו רואה את פניה הדאוגות של אשתו, אך לא נתפס ללחץ האטומי

שבו היא מצויה.

“למה יש דם בחדר שלו, אליהו?” היא שואלת בקול. “למה יש שם

דם?” הקול שלה עולה בצעקה. זה הדבר היחיד שמעניין אותה עכשיו.

“נו, אני יודע למה? השלימזל חתך את האצבע או משהו, ואז התבייש

לבקש עזרה”. אליהו רגוע בצורה לא הגיונית. למה הוא לא מבין?

“כזאת כמות של דם? מאצבע? אין סיכוי שארי לא מבקש עזרה!

הוא היה רץ ישר לחדר שלי בבכיות...” חנה מגיבה בעצבנות. היא

מכירה את ארי שלה טוב מאוד. הוא לא הבחור שיחבוש לעצמו אצבע נוטפת דם.

"נו נו, התינוק בן השבע עשרה החליט סוף סוף להתבגר", בעלה מגיב בביטול. "תעשי סבב טלפונים אצל כל הילדים, אולי הוא הלך לאחד מהם או משהו. אני אלך לבדוק בשטיבלאך, אולי הוא יצא להתפלל שחרית לפני שקמת. אל תדאגי, חנה. זו בטח עוד שטות של ילד מתבגר".

עשרים דקות מאוחר יותר, כשאליהו חזר הביתה בידיים ריקות והזוגות הנשואים החלו להתייבב בזה אחר זה בבית כדי לסייע להם לאתר את הילד האובד, גם אליהו מתחיל להבין שמשהו חריג מאוד מתרחש כאן.

"קרה משהו אתמול אולי?" אלימלך הבכור מנסה לגשש בעדינות.
"הוא אמר משהו? היה מוזר?"

"שום כלום. הכול כרגיל", חנה מגיבה בפיזור נפש. הלב שלה אומר לה שארי בסכנה.

"אני אלך לישיבה שלו לשאול חברים, אולי הוא דיבר עם מישהו", נתן, החתן המעשי שלהם מציע, ומייד יוצא. לא מחכה להסכמה.

"לך תדע, אולי הוא הסתבך במשהו". חנה מנידה את ראשה הנה והנה בחוסר אמון. "אני חושבת שצריך להזעיק את המשטרה".

"קודם ננסה למצות את כל הכיוונים האפשריים בכוחות עצמנו", אליהו חורץ. "בואו נחשוב, איפה הוא יכול להיות? את אומרת שיש שם דם. אולי הוא הלך למוקד של הקופה או משהו?"

"הייתי יודעת!" חנה כבר עייפה מכל הדיבורים. "אתה יודע שאני מקבלת את כל העדכונים הרפואיים אונליין ישר לשבבי!"

"תבדקי בכל זאת אם יש עדכון", בעלה לוחץ.

“אין!” היא מגיבה. השבב לא צריך יותר מפקודה מחשבתית אחת כדי להביא לה את כל המידע.

“נתן מעדכן שהחברים לא יודעים כלום. הוא היה אתמול רגיל לגמרי”, אלימלך מודיע.

“אליהו, זה לא הגיוני מה שקורה פה! כזאת כמות של דם בכל מקום? אולי הוא יצא מהבית, נפל והתעלף? ומה קרה לו שיש כאן את כל הדם הזה, תגיד? הוא חתך את האצבע? ממה? איך?” חנה מבוהלת ועצבנית. למה הם לא מבינים? למה?

“מהקצה של השולחן שלו. מה אני בלש?” אליהו לא מתרגש בכלל. “נמצא את הילד תכף, נשאל אותו את כל השאלות. את רוצה שאני אברר בכל בתי החולים בעיר לראות אם פינו לשם ילד?”

“כן!” חנה מגיבה בעצבנות. השאננות של בעלה הורגת אותה. “בחור! תשאל על ילד לא יתנו לך כלום!”

“בסיידר. נתקשר”. אליהו נאנח. “אין צורך לדאוג, אמא. באמת”. הוא מתקשר לבתי חולים בזה אחר זה, בהבעה של ‘תעשי לי טובה’. התשובה הלקונית חוזרת על עצמה בכל בתי החולים, אף אחד לא ראה ולא שמע.

“אתה רואה! אתה רואה שמשוהו לא תקין?” חנה דורשת תשובות. “מה עושים?”

“נו שוין”, אליהו נכנע. “נזמין משטרה”.

פרק 2

“שלום!” שני שוטרים גבוהים מופיעים בדלת. הם נראים שבעים, רגועים ושננים. “אני רודי, וזה השותף שלי, עמית”. הגבוה מבין השניים לוקח פיקוד. “איך אנחנו יכולים לעזור?”

“תראו בעצמכם!” חנה מובילה את שני השוטרים לעבר החדר של ארי. “הילד נעלם הבוקר. יש לו שגרה קבועה. הוא קם כל בוקר באותה שעה, שותה איתי קפה ויוצא לישיבה.”

“בלגן פה”. עמית מצוין מפתח החדר. “כבר עשה שבע עשרה, הבחור?” “כן, לפני חודשיים. תבינו, הוא ילד מסודר. הוא מעולם לא השאיר בלגן בחדר. אני בטוחה שקרה לו משהו. זה לא הגיוני!” חנה מנסה לשדר דחיפות ובהילות.

“משהו חסר בחדר? עברתם על החפצים שלו?” שני השוטרים פוסעים פנימה, מסתובבים בחדר. עדין לא נוגעים בכלום.

“לא ממש עברתי...” עיניה של חנה מתרוצצות על פני החפצים, רואה-לא רואה מה יש ומה אין. “חיפשנו את ארי”.

”כמובן, רודי מחייך. ”זה נראה כמו מקרה קלאסי של בן נוער מרדן“.
”מרדן? ארי שלי? אין סיכוי!“ חנה מתעקשת במרירות. ”זה ילד שהולך
בתלם!“ גם הם לא מאמינים לה?

”אני שומע“. רודי מחייך שוב. האדיבות שלו מזויפת, הפנים שלו
אומרות בדיוק מה הוא חושב על דבריה. ’עוד אמא תמימה‘. ”תעברי
על החפצים שלו. תעדכני אותנו אם חסר משהו. מה זה כל הדם הזה?“
”אני לא יודעת! תגיד אתה!“ היא מתפרצת בחוסר אונים. ”הכול פה
כל כך חריג! זה ממש לא מתאים לו!“

”ניקח דגימות, ונשלח למעבדה לוודא שזה הדם שלו ולא דם
מלאכותי“, רודי ממלמל. עמית מוציא מהתיק שלו ציוד, פורס אותו
על פינה נקייה במיטה.

”דם מלאכותי?“ אליהו לא מבין.

”אתה יודע, ילדים אוהבים לעשות מתיחות...“ רודי מסתובב לעברו.
”אדוני השוטר, אתה לא מכיר את ארי. זה לא הסגנון שלו בכלל“.
אליהו מניד בראשו. חנה מביטה בו. סוף סוף מישהו פה בצד שלה.

”תגידו, היה אתמול משהו? אולי אי הסכמות? איזה ריב קטן? זה
קורה הרבה. הם הולכים לקצת זמן, חוזרים. אתם באמת לא צריכים
לדאוג יותר מדי“.

השוטר מנסה לפזר סביבו עננה של נורמליות.
”לא היה שום דבר חריג אתמול, ולא בשום יום. ארי ילד מפונק מאוד.
מסודר. הוא הבן האחרון שלנו, קשור מאוד אליו ולבית. אין סיכוי
שיברח בלי להגיד לי כלום!“ חנה חורצת.

”הכול יכול להיות. ילדים בגיל הזה עושים הרבה דברים לא צפויים“.
רודי לא לוקח שום דבר קשה. ”אל דאגה, אנחנו נאתר אותו צ'יק
צ'ק. ההליך פשוט מאוד: אתם חותמים על טופס הסכמה לאיתור

קטין. אנחנו נביא את זה לפני שופט. מאמין שתוך שעה פלוס מינוס הילד בבית”.

”כל כך פשוט?” אליהו מופתע.

”השבב שלו מנוטר 24/7”, השוטר מחייך. ”אם הוא לא ביצע הליך פיראטי של שיבוש השבב, נדע איפה הוא ברגע שיהיה אישור שופט”.

”עשרים וארבע שבע?” אליהו תמה. ”אנחנו חרדים. יש לנו את הגרסה החרדית”.

”צודק, אבל כעת אמצע השבוע. השבב בניטור מלא”.

”הליך פיראטי לשיבוש השבב?” חנה בהלם מכיוון המחשבה של השוטר הגבוה.

”את יודעת, פושעים... הם תמיד ימצאו דרך לחמוק מידי החוק. לא נראה לי שזה בתקציב של הנער שלכם. זה עולה מאות אלפי שקלים”.

”לא ידעתי שיש דבר כזה בכלל...”

”כנראה גם הוא לא. בואי תחתמי פה, אמא”. רודי שולף את הטאבלט המשטרתי, מניח מולה.

חנה חותמת על המסך בפיזור נפש.

”יופי. אמור להיות עכשיו שופט תורן בבית המשפט המחוזי. שלחתי ישר אליו. נקבל אישור ונבצע איתור מיידי. נעדכן אתכם בממצאים”.

”תודה רבה, אדוני”.

”אנחנו ממתנינים כאן כמה דקות. תעברו על הדברים, תבדקו אם חסר משהו בחדר. אוקיי?” עמית מקפל ציוד, נע לעבר דלת החדר. רודי נעמד לציודו.

חנה בוחנת את הארונות, סוקרת את המגירות החצי פתוחות. ”חסרים כמה סטים של בגדים והתפילין שלו”, היא לא מסתירה את הפתעתה.

”אוקיי, זה אומר שהוא התארגן לעזיבה”, רודי מהמהם. ”עזיבה חפזה, אבל מתוכננת כנראה”.

”אני לא יודעת מה לומר”. עיניה של חנה מוצפות בדמעות מבהלות. ארי! מה קרה לך?

”אין הרבה מה. נמצא אותו, וצ'יק צ'ק יהיו לנו את כל התשובות”, רודי מגיב בקלילות.

”בעזרת השם”, אליהו מוסיף.

”יופי, תכף נחזור. יום טוב”.

”תודה רבה”. אליהו לוחץ את ידם, והם יוצאים.

”לא אכפת להם!” חנה לואטת. ”פשוט לא אכפת להם. ראית איזה אדישות?”

”אמא, הם מטפלים במקרים כאלה כל יום. זה הליך פשוט. אין פה הרבה מה להתרגש”, מינדי מרגיעה אותה. ”אם הם היו נבהלים, הייתי נלחצת”.

”לפחות ארי ארגן לנו מפגש משפחתי...” אלימלך צוחק. ”אמא, הכול יהיה בסדר! את תראי! הוא בסך הכול רוצה למתוח אותנו פעם אחת...”

”אני לא יודעת למה כולכם עליזים ככה. אני ממש דואגת!” חנה מעסיקה את עצמה שלא תתמוטט מרוב דאגה. היא מביאה לשולחן כיבוד ושתייה, תנועותיה עצבניות. ”אני לא אירגע עד שאראה את הילד שלי בבית, בריא ושלם”.

”בטח יש לארי איזה הסבר פשוט והגיוני להכול, אמא”. שושי, שהתחתנה אחרונה והייתה הכי קרובה לארי, מוזגת לאימה כוס מים קרים. ”תשתי משהו. תירגע”.

חנה מתיישבת, לוגמת באיטיות את המים. מנסה להירגע. החושים האימהיים שלה, שמעולם לא אכזבו, זועקים בתוכה. היא מרגישה ששום דבר לא בסדר.

הטלפון של אליהו מצלצל. "כן?" הוא מאזין בדממה. פניו מאפירות באחת.

"מה קרה?" חנה מזנקת ממקומה, מפילה את כוס המים על השטיח הרך.

האיי-רובוט מצפצף קלות, מתנתק מבסיס הטעינה שלו, מתקרב באיטיות לעבר השלולית.

"בסדר. כן. אנחנו פה". אליהו עונה לדובר.

"מה קרה?" היא דורשת תשובה עכשיו ומייד.

"השוטרים אומרים שאין להם איתור. הם בדרך לפה". אליהו מנתק את השיחה, קולו נמוך ומתוח.

"מה??? מה זה אומר?" היא צורחת בבעתה.

"אני לא יודע, חנה. הם בדרך לכאן. הם יסבירו לנו הכול".

"אמרתי לכם! אמרתי לכם שמהו לא בסדר!" קולה של חנה מטפס אוקטבות. "אוי, ריבונו של עולם! אני לא עומדת בזה!"

"אמא, אמא", מינדי מחבקת אותה. "די, הכול בסדר. השוטרים יגיעו ויסבירו לנו. טוב?"

דפיקה קלילה בדלת.

אליהו רץ לפתוח.

שני השוטרים רודי ועמית נכנסים עם תגבורת. שוטרת נוספת ואישה על אזרחי. האורחות לא מציגות את עצמן. אליהו ממחר להציע כיסאות, מבקש מהם לשבת.

“לא מצאנו אותו”. רודי אומר את המילים בשקט. האדישות והקלילות שלו נעלמו כליל. “השבב שלו מנותק”.

“מה???” מכל עבר מגיבים לו קריאות תדהמה. “איך זה יכול להיות?”
“איך אפשר לנתק שבב?”

“מה פתאום?”

“שטויות!”

“אין דבר כזה בכלל!”

“אני אסביר. אני אסביר הכול”. רודי מרים יד להסות את כולם. הוא כבר לא רגוע ושלו כמו בפעם הקודמת. הפעם זה כנראה לא עוד סיפור קלאסי.

“ביצענו בדיקה מול חברת קיוביק על פי הנוהל המשטרתי הרגיל. בדוח שהם העבירו לנו כתוב שעל פי הממצאים שלהם השבב של ארי מנותק. יכולים להיות הרבה הסברים. ההסבר ההגיוני ביותר הוא שיש תקלה בנתונים. חברת קיוביק מסרה שהם מריצים מיידית בדיקות נוספות, ונקבל מהם תשובה מפורטת יותר בהקדם האפשרי”.

“ואם יתברר שאין טעות בנתונים? מה זה יכול להיות?” חנה חיוורת כולה. “מה קרה לילד שלי?”

“את יודעת איך השבב עובד?” השוטר מגיב בשאלה. אין טעם להיכנס לספקולציות, אבל היא צריכה לדעת מה קורה. חייבים להניח את הדברים על השולחן.

“ברור שאני יודעת!” היא מביטה בו בכעס. “אני עם השבב הזה מגיל עשרים”. מהבוקר לא האמינו לי, ועכשיו גם עושים ממני טיפשה.

“אני מתכוון, איך בדיוק הוא מחובר למוח. איך הוא מתפקד מבחינה פיזיולוגית?”

חנה בוהה בו בחוסר הבנה. מה לא ברור?

”השבב מחובר לניורונים בתוך האזור שאחראי על הזיכרון. הוא משדר אותות חשמליים המדמים את התקשורת עם הניורונים במוח“.

”נו?“ חנה לא מבינה לאן הוא חותר.

”השבב מתפקד כחלק אינטגרלי מהמוח, ומאפשר לו גישה לשרתי חברת קיוביק“.

”נו?“ חנה דוחקת בו. הבהלה בתוכה הולכת וגדלה. ”מה הנקודה שלך?“
 ”מה שאני מנסה להסביר זה“, הוא נעצר לרגע, נראה שהוא מנסה למשוך זמן, ”שאם השבב מנותק, זה אומר שהוא הפסיק לקבל תשדורת חשמלית מהמוח“. הוא מגלגל את המילים בזהירות. לאט לאט. מחכה שהיא תבין לבד.

הסלון כולו דומם. אף אחד לא מגיב. חנה מתעקשת לא להבין. ”זה אומר שיש כשל בשבב?“

”זה אומר שיש כשל במה שמתקשר עם השבב“. השוטר מבין שאין לו ברירה אלא לומר את הדברים כהווייתם, קשים ככל שיהיו. ”כלומר, ההערכה היא שהמוח של ארי הפסיק לתפקד“.

”מה???“ ההבנה סוף סוף צונחת עליה במלוא כובדה. מינדי מאגפת אותה מימין.

”אבל כמו שאמרתי, הכול הערכה. ייתכן שזו טעות של קיוביק, ותכף הם יתקשרו להגיד שהכול בסדר ומצאו אותו“, רודי ממהר להוסיף.

”אני לא מבינה. אני לא מבינה כלום“. חנה פורצת בבכי מר. ”אני לא מבינה כלום. אתה אמרת שהמוח של ארי הפסיק לתפקד? שארי... שארי...“ קולה רועד. מינדי מחבקת אותה, הן בוכות ביחד.

”זה לא יכול להיות! אני לא מבינה מה קורה פה?!“ מינדי מוליכה אותה בעדינות אל הספה, מושיבה אותה. ”אמא, אמא, הכול יהיה בסדר“, היא לוחשת. הדמעות חונקות את גרונה.

“ארי... אני רוצה את ארי... ארי, איפה אתה? מה קרה לך?” חנה מתייפחת בזרועותיה. “איפה הוא? איפה הוא, תגידו לי? עם כל הטכנולוגיה הזאת אתם לא יודעים איפה הוא?” היא זועקת לעבר השוטרים.

“יש לכם מצלמות בבית?”

חנה בוהה בטשטוש בשוטר שמתרומם ממקומו. מה הוא רוצה עכשיו? “בבקשה”. היא שומעת במרוסק את קולו של אלימלך המוביל את רודי אל משטח הגרניט במטבח. “תביאי לי את צילומי מצלמות האבטחה מאתמול בערב בחדר של ארי”, הוא פוקד על המערכת. “בבקשה. מציגה את מצלמת אבטחה מספר חמש החל מהשעה 6:00 בערב”, מגיב הקול הווירטואלי.

השוטר מריץ את הווידאו במהירות לשעה שתיים עשרה בלילה. ארי נראה מתעורר מהשינה. הוא נראה סהרורי מעט, מבולבל. הוא מסתובב ברחבי החדר אנה ואנה בחוסר שלוה, ואז מרים עיניים למצלמה: “תכבי את המצלמות בבית. מייד!”

“מבצעת זיהוי פנים. פקודה נקלטה.”

ואז נהיה חושך.

“הוא כיבה את המצלמות!” אלימלך נדהם. “יש לכם מידע מחברת קיוביק על המיקום שלו אתמול בערב?”

“המידע האחרון שיש לנו הוא אותות מהבית הזה”, רודי מגיב מייד. “נצטרך לבצע חקירה נרחבת בשיתוף קיוביק והביטחון הטכנולוגי כדי להבין מה בדיוק קרה.”

“אתם חייבים להחזיר את ארי! מייד!” חנה זועקת מהספה בסלון. העובדת הסוציאלית שהצטרפה אל השוטרים מנסה להרגיע אותה

במילים רכות, ללא הצלחה. "הוא היה פה בבית! הוא לא הלך לשום מקום! אז איפה הוא? איפה הוא?"

"אנחנו נסרוק את כל צילומי האבטחה בסביבה. ננסה להבין מתי הוא עזב את הבית ומה בדיוק קרה", השוטר מבטיח לה. "אנחנו נביא לכם את כל התשובות. מבטיח".

"אתה רוצה להגיד שמבחינתכם, ארי... ארי... לא חי?" אלימלך מגלגל את המילים על לשונו באיטיות, קולט לפתע את גודל האירוע. עיניה של חנה נפערות באימה.

"אם לא נקבל מידע נוסף מקיוביק", רודי מהנהן, אין לו דרך עדינה לומר זאת. "נראה שאנחנו מחפשים גופה".